

การเปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนการขายผลผลิตยางพารา
แบบน้ำยางสดและยางก้อนถ้วย ในอำเภอทุ่งสง
จังหวัดนครศรีธรรมราช

Comparison of The Rate of Return on Sale of Rubber Products
Fresh Latex and Cup Lump, Thung Song District,
Nakhon Si Thammarat Province.

ปริศนา ส่งศรี¹ วิชิต จรุงสุจริตกุล² โสภณ ชุมทองโด³ และกาญจนพรพรณ จรพงศ์⁴

Prisana Songsri¹ Wichit Charungsutjaritkul²

Sophon Chumtongdo³ and Kanjanapan Jarapong⁴

¹มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช Email: 6211313004@nstru.ac.th

¹Nakhon Si Thammarat Rajabhat University, Thailand Email: 6211313004@nstru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) วิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากการขายยางพารา แบบน้ำยางสด และยางก้อนถ้วย (2) เปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนจากการขายยางพาราแบบน้ำยางสดและยางก้อนถ้วย ในอำเภอทุ่งสง การวิจัยนี้เป็นการวิจัยวิจัยแบบผสม โดยใช้การเก็บตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง จากเกษตรกร จำนวน 60 ราย ที่มีข้อมูลและมีความพร้อมในการเปิดเผยข้อมูลที่ต้องการทั้งในด้านรายจ่าย ต้นทุน และรายได้

ผลการศึกษาพบว่า เกษตรกรผู้ขายน้ำยางสดมีการผลิตน้ำยางสดเฉลี่ย 1,721 กิโลกรัมต่อไร่ต่อเดือน โดยต้นทุนที่เป็นตัวเงินหรือต้นทุนทางบัญชี จำนวน 11,181.04 บาทต่อเดือนต่อไร่ กำไรสุทธิ 16,913 บาทต่อไร่ต่อเดือน มีอัตราผลตอบแทนสุทธิ 60.20 ส่วนต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ที่รวมต้นทุนแฝงด้วย เฉลี่ย 10,113.85 บาทต่อไร่ต่อเดือน กำไรสุทธิ 6,799.14 บาทต่อไร่ต่อเดือน และอัตราผลตอบแทนสุทธิเท่ากับ 24.20 ส่วนการผลผลิตยางพาราก่อน

ถ้วยปริมาณเฉลี่ย 1,751 กิโลกรัมต่อเดือน โดยต้นทุนที่เป็นตัวเงินหรือต้นทุนทางบัญชีจำนวน 10,422.58 บาทต่อเดือนต่อไร่ กำไรสุทธิ 20,687.42 บาทต่อไร่ต่อเดือน อัตราผลตอบแทนสุทธิ 66.49 และต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์ เฉลี่ย 12,444.62 บาทต่อไร่ต่อเดือน มีกำไรสุทธิ 8,242.8 บาทต่อไร่ต่อเดือน และอัตราผลตอบแทนสุทธิเท่ากับ 26.49 ซึ่งผลการเปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนสุทธิทั้งการวิเคราะห์ผลตอบแทนทางบัญชีและการวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์ คือ การขายยางก้อนถ้วยมีอัตราผลตอบแทนสุทธิต่ำกว่าการขายน้ำยางสด

คำสำคัญ: เปรียบเทียบ, อัตราผลตอบแทน, ยางพารา, แบบน้ำยางสด, ยางก้อนถ้วย

Abstract

The objectives of this research were to (1) analyze the return rate from selling the rubber in the forms of field latex and cup lump and (2) compare the return rate from selling the rubber in the forms of field latex and cup lump in Thung Song District. This qualitative research applied purposive sampling to collect the data from 60 farmers who had information and were ready to disclose accurate information regarding expenditure, cost, and income.

The study found that the rubber farmers who sold field latex produced an average of 1,721 kilograms of field latex per rai per month. The monetary or accounting cost was 11,181.04 baht per rai per month, and the net profit was 16,913 baht per rai per month. The net yield was 60.20, while the economic costs, including hidden costs, averaged 10,113.85 baht per rai per month, with a net profit of 6,799.14 baht per rai per month. The net yield was 24.20.

วารสารวิชาการคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2566

The average production of cup lump lumps was 1,751 kilograms per month. The monetary or accounting cost was 10,422.58 baht per rai per month, and the net profit was 20,687.42 baht per rai per month. The net yield was 66.49, the average economic cost was 12,444.62 baht per rai per month, and the net profit was 8,242.8 baht per rai per month. The net rate of return was 26.49. The comparison result of the net return rate from the accounting and economic analyses was that selling the cup lump had a higher net return than selling the field latex.

Keywords: *Comparison, Return rate, Rubber, Field latex, Cup lump rubber*

บทนำ

ประเทศไทยได้ชื่อว่าเป็นประเทศเกษตรกรรมด้วยภูมิประเทศ ทรัพยากรสิ่งแวดล้อม และภูมิอากาศที่อำนวยต่อการประกอบอาชีพเกษตรกรรม เกษตรกรรมจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากในประเทศไทย เพราะการทำการเกษตรเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนไทยเลยทีเดียวได้ เกษตรกรรมในประเทศไทยเมื่อย้อนไปอดีตทั้งด้านประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ และสังคมที่ก่อให้เกิดการเข้าถึงเกษตรกรรมอันเป็นเอกลักษณ์ของประเทศไทย โดยการเกษตรของไทยมีวิวัฒนาการมากมายจนกระทั่งเปลี่ยนมาเป็นเกษตรกรรมแบบยั่งยืนในปัจจุบัน สามารถดำรงชีวิตได้โดยการพึ่งพาตนเอง ตลอดจนการพัฒนาชุมชนที่สร้างความเจริญทางเศรษฐกิจ การพัฒนาดังกล่าวนี้นำส่งผลให้ประชากรมีงานทำจากการเกษตรจำนวนมาก ในการสร้างรายได้และพัฒนาตัวเองที่ดีขึ้น มีความกินดีอยู่ดี

ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศไทย ความเป็นมาของพืชเศรษฐกิจชนิดนี้ พระยารัษฎานุประดิษฐ์มหิศรภักดี (คอซิมบี๊ ณ ระนอง) ได้นำเข้ามาปลูกในประเทศไทยเป็นครั้งแรก เมื่อพ.ศ. 2442-2443 โดยนำยางพารามาจากรัฐเปรู ประเทศมลายู เข้ามาปลูกในอำเภอกันตัง จังหวัดตรัง จึงได้รับเกียรติเป็น “บิดาแห่งยาง” จากนั้นพระยารัษฎานุประดิษฐ์ได้ส่งคนไปเรียนวิธีปลูกยางพาราเพื่อมาสอนประชาชน พร้อมนำพันธุ์ยางพาราไปแจกจ่าย และมีการขยายพื้นที่ปลูกไปทั่ว 14 จังหวัดภาคใต้ และส่งเสริมให้ประชาชนปลูกทั่วไปจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจและธุรกิจเคียงคู่กับประเทศไทยมาอย่างยาวนาน ที่ผ่านมามีการผลิตยางพาราต้องเผชิญความเสี่ยงหลายปัจจัย เช่น การเกิดโรคระบาดของพืชและศัตรูพืช ความแปรปรวนของสภาพภูมิอากาศ ราคาน้ำมัน การระบาดของโควิด 19 ในปลายปี 2562 ที่ผ่านมา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการผันผวนของราคายางพารา จากการผันผวนของราคายางภาครัฐที่เกี่ยวข้องจึงต้องเข้ามาแทรกแซงกลไกตลาดยางพาราผ่านการใช้นโยบายต่าง ๆ ที่เหมาะสมกับสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ในขณะนั้น ปัจจุบันประเทศไทยเป็นประเทศที่ส่งออกยางพาราและผลิตภัณฑ์ยางพาราเป็นอันดับหนึ่งของโลก นับตั้งแต่พ.ศ.2534 เป็นต้นมา ทั้งนี้ยางพาราเป็นสินค้าที่ทำรายได้เข้าประเทศสูงเป็นอันดับต้น ๆ รายได้จากยางพาราระบายไปสู่เกษตรกรเจ้าของสวนยางและผู้เกี่ยวข้องมากกว่า 1 ล้านครัวเรือน โดยไทยเป็นประเทศผู้ผลิตยางพาราธรรมชาติอันดับหนึ่งของโลกและมีศักยภาพในการผลิตยางพาราที่มีคุณภาพดี เป็นที่ยอมรับ ยางพาราที่ไทยผลิตได้มากเป็นอันดับต้น ๆ ได้แก่ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง ยางเครพ ยางผึ่งแห้ง และน้ำยางข้น ซึ่งเป็นวัตถุดิบพื้นฐานสำคัญในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราต่างๆ และความเคลื่อนไหวราคายางพาราในปี 2564 ที่ผ่าน เห็นได้ว่า ราคายางแผ่นดิบเฉลี่ยอยู่ที่ 55.92 บาท

และราคายางแผ่นรมควัน ชั้น 3 เฉลี่ยอยู่ที่ 59.21 บาท (สำนักตลาดกลางยางพารา จังหวัดสงขลา, 2565)

ทั้งนี้ห่วงโซ่อุปทานของอุตสาหกรรมยางพาราไทย ประกอบด้วย (1) อุตสาหกรรมขั้นต้น (Upstream rubber industry) หมายถึงเกษตรกรสวนยาง ซึ่งเป็นผู้ปลูกยางพารา (Natural Rubber) กรีดน้ำยางสด และบางรายมีการแปรรูปยางเบื้องต้นในรูปของยางแท่ง (อาทิ ยางก้อนถ้วย เศษยาง ยางแผ่นดิบ ยางเครพ) ซึ่งผลผลิตยางขั้นต้นเกือบทั้งหมดของไทยใช้เป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมยางพาราชั้นกลางในประเทศ (2) อุตสาหกรรมชั้นกลาง หรือ อุตสาหกรรมยางพาราแปรรูป (Intermediate rubber industry) เป็นการนำผลผลิตยางขั้นต้นจากเกษตรกรมาแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ยางชั้นกลาง อาทิ ยางแผ่นรมควัน ยางแท่ง น้ำยางข้น ยางผสม ยางสกิม ที่มีลักษณะและคุณสมบัติเหมาะสมสำหรับเป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางชั้นปลาย และ (3) อุตสาหกรรมชั้นปลาย หรืออุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยาง (Downstream rubber industry) อาทิ ยางรถยนต์ ถังมือยาง ถังยางอนามัย ยางยืด เป็นต้น โดยในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางชั้นปลายบางประเภทอาจใช้ยางสังเคราะห์ (Synthetic Rubber: SR) ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ปิโตรเคมีเป็นวัตถุดิบร่วมเพื่อให้มีคุณสมบัติที่เหมาะสมสำหรับการผลิตผลิตภัณฑ์ยางชั้นปลายแต่ละประเภท อุตสาหกรรมยางพาราชั้นกลางของไทยมีมูลค่าตลาดประมาณ 1.4 แสนล้านบาท (มูลค่าส่งออกและการใช้ในประเทศ) โดยไทยสามารถผลิตผลิตภัณฑ์ยางพาราชั้นกลางหลากหลายประเภท เนื่องจากยางพาราขั้นต้นของไทยส่วนใหญ่เป็นการผลิตน้ำยางสด (สัดส่วน 92% ของผลผลิตยางพาราขั้นต้นทั้งหมด[4] ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นวัตถุดิบผลิตผลิตภัณฑ์ยางชั้นกลางได้ทุกประเภท ต่างจากมาเลเซียและอินโดนีเซียที่ส่วนใหญ่ผลิตยางก้อนถ้วยจึงเน้นผลิตยางแท่งเป็นหลัก (ชัยวัช

โฆวเจริญสุขุม, 2564)

จังหวัดนครศรีธรรมราชเป็นจังหวัดอันดับต้น ๆ ของภาคใต้ ที่มี ยางพาราเป็นพืชเศรษฐกิจที่สำคัญ โดยในจังหวัดนครศรีธรรมราชมีพื้นที่ทาง การเกษตรมากที่สุด โดยมีพื้นที่สำหรับปลูกยางพาราทั้งหมด 1,938,722 ไร่ และ โดยเฉพาะในอำเภอทุ่งสงมีพื้นที่สำหรับการเพาะปลูกยางพารามากที่สุดใน จังหวัดนครศรีธรรมราช มีเนื้อที่อยู่ที่ 260,418 ไร่ ประชากรส่วนใหญ่ประกอบ อาชีพเกษตรกรเป็นหลัก คือ สวนยางพารา และเกษตรกรชาวสวนยางพารามี การขายผลผลิต 3 ทางเลือกด้วยกัน คือ การขายน้ำยางสด ขายยางแผ่นดิบ ขาย ยางก้อนถ้วยหรือเศษยาง ซึ่งเกษตรกรแบ่งขายเป็นงวด ๆ เมื่อเห็นว่าผลผลิต เพียงพอต่อการขายแล้ว ชาวเกษตรกรนิยมเลือกการขายน้ำยางสดเนื่องจากเป็น วิธีที่ได้รับผลตอบแทนเร็วที่สุดคือได้รับวันต่อวัน แต่ยังมีเกษตรกรบางส่วนที่ เลือกทางเลือกการขายแบบยางก้อนถ้วยเนื่องจากทางเลือกนี้เป็นวิธีการที่ง่าย สะดวก ประหยัดค่าใช้จ่ายในการผลิต ใช้เวลาและแรงงานน้อย รวมไปถึงต้นทุน การผลิตที่ต่ำ และจากแนวโน้มราคายางพาราที่มีการผันผวนเปลี่ยนแปลงอยู่ ตลอดเวลา เกษตรกรจึงต้องมีทางเลือกกว่าควรเลือกขายผลผลิตในรูปแบบใดจึง จะได้รับผลตอบแทนที่คุ้มค่ากว่ากัน โดยไม่มองรายได้และมองที่ตัวเงินเป็นอย่าง เดียวแต่ต้องมองส่วนประกอบของต้นทุนที่เกิดจากต้นทุนผันแปร ต้นทุนคงที่ รวมไปถึงต้นทุนแฝงเพื่อเป็นส่วนประกอบในการตัดสินใจ บาท (การยางแห่ง ประเทศไทย 2565)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการเปรียบเทียบต้นทุนและ ผลตอบแทนขายผลผลิตยางพารา แบบน้ำยางสดและยางก้อนถ้วย หาก เกษตรกรชาวสวนยางพารายขายผลผลิตแบบใดจึงจะได้รับผลตอบแทนที่ดีและ คุ้มค่ามากกว่ากัน รวมถึงการบริหารเวลาสำหรับประกอบอาชีพเสริมและมีเวลา

ว่าในการพักผ่อนที่เหมาะสม ซึ่งผลจากการวิจัยนี้จะมีส่วนช่วยทำให้เกิดแนวทางในการตัดสินใจของเกษตรกร เพื่อนำไปตัดสินใจเลือกรูปแบบการขายที่ให้ผลตอบแทนที่คุ้มค่าที่สุด ที่นำไปสู่การสร้างรายได้และคุณภาพชีวิตของเกษตรกรได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์อัตราผลตอบแทนจากการขายยางพารา แบบน้ำยางสด และยางก้อนถ้วย ในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช
2. เพื่อเปรียบเทียบอัตราผลตอบแทนจากการขายยางพารา แบบน้ำยางสดและยางก้อนถ้วย ในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยแบบผสม (Mixed Method) ทั้งวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยศึกษาจากเกษตรกรชาวสวนยางพาราที่ขายผลผลิตยางพาราแบบน้ำยางสด และยางก้อนถ้วย ในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ตั้งแต่ช่วงตั้งแต่เดือนมีนาคม พ.ศ.2565 ถึงเดือนตุลาคม พ.ศ. 2565

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยในครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างที่เกิดจากการเลือกเฉพาะเจาะจง (นงลักษณ์ วิรัชชัย, 2553) จำนวน 60 ราย โดยมีขั้นตอนการคัดกรองเพื่อให้ได้เกษตรกรที่ขายผลผลิตตามโจทย์วิจัยนี้เท่านั้น แบ่งเป็นเกษตรกรที่ขายผลผลิตแบบน้ำยางสดจำนวน 30 ราย และเกษตรกรที่ขายผลผลิตแบบยางก้อนถ้วยจำนวน 30 ราย มีเนื้อที่เพาะปลูกไม่เกิน 15 ไร่ ที่มีข้อมูลและมีความพร้อมใน

การเปิดเผยข้อมูลที่ถูกต้องทั้งในด้านต้นทุนและด้านรายได้ และข้อมูลอื่น ๆ

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. การเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการใช้แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้างเกี่ยวกับต้นทุน ค่าใช้จ่าย รายได้ เป็นต้น

ตอนที่ 1 คำถามข้อมูลทั่วไปของเกษตรกรสวนยางพารา ในเขตตำบลเขาขาว อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช ประกอบด้วย เพศ อายุ การศึกษา จำนวนวนสมาชิกในครอบครัว

ตอนที่ 2 คำถามข้อมูลเกี่ยวกับยางพารา ประกอบด้วย ประกอบอาชีพสวนยางพารากี่ปี จำนวนผลผลิตเฉลี่ยต่อวัน พื้นที่ปลูกยางพาราทั้งหมดกี่ไร่ เนื้อที่สวนยางที่กรีดได้ จำนวนต้นยางพาราที่กรีดได้กี่ไร่ อายุยางพารากี่ปี และระยะเวลาในการเดินทางไปกรีดยางกี่กิโลเมตร

ตอนที่ 3 คำถามต้นทุนการผลิตทั้งหมดในการปลูกยางพาราเพื่อขายผลผลิตแบบน้ำยางสดตั้งแต่เริ่มปลูกจนขายผลผลิต ประกอบด้วย เครื่องมือและอุปกรณ์ในการผลิตและการขายน้ำยางสด และต้นทุนและค่าใช้จ่ายในการขายน้ำยางสด

ตอนที่ 4 คำถามเกี่ยวกับผลตอบแทนและช่องทางการขาย ประกอบด้วย ปริมาณผลผลิตที่ขาย ราคาที่ขาย จำนวนเงินที่ได้รับจากการขาย ความถี่ในการขายผลผลิต ช่องทางการขาย และปัญหาและอุปสรรคในการขายผลผลิต

ตอนที่ 5 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลที่ไม่เป็นตัวเงินและต้นทุนแฝง ประกอบด้วย อาชีพเสริมหลังจากกรีดยางพารา รายได้จากการประกอบอาชีพเสริม ระยะเวลาในการประกอบอาชีพเสริม ระยะเวลาในการพักผ่อน เคยป่วยหรือได้รับการรักษาพยาบาลหรือไม่ ค่าใช้จ่ายในการรักษา สมาชิกที่ช่วยทำสวน

ยางพารา เวลาเริ่มกรีดยางและเวลาเสร็จสิ้นพร้อมรับเงิน

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามโดยทดสอบหาค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) เพื่อทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของข้อ มาวิเคราะห์หาความเที่ยงตรงตามเนื้อหา ของข้อคำถามที่นำมาใช้ ได้ถูกนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความเชี่ยวชาญด้านบัญชีและเศรษฐศาสตร์ จำนวน 3 คน เพื่อประเมินความเที่ยงตรงของเนื้อหา ผลตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และนำมาหาค่าดัชนีความตรงตามเนื้อหา (content validity index) ได้ค่าเท่ากับ 0.82 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ยอมรับได้คือ 0.80 ขึ้นไปตามหลักของ (Polit and Hungler, 2004) จากนั้นได้มีการปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามตามคำแนะนำ เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลจากตัวอย่าง

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ โดยการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (descriptive methods) จากการลงพื้นที่ เพื่อสอบถามความคิดเห็นจากเกษตรกรและนักวิชาการในท้องถิ่น และใช้แบบสอบถามเชิงโครงสร้าง แล้วจึงวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ซึ่งข้อมูลที่เก็บรวบรวมและนำมาวิเคราะห์

2. การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยการวิเคราะห์เชิงพรรณนา (descriptive methods) จากการลงพื้นที่ เพื่อสอบถามความคิดเห็นจากเกษตรกร และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในท้องถิ่น จากแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แล้วจึงวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนา ได้แก่ จำนวน ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ซึ่งข้อมูลที่เก็บรวบรวมและนำมาวิเคราะห์ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลจากแบบสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง เพื่อนำมาอธิบาย

สภาพทั่วไป เช่น ประสบการณ์ในการปลูกข้าว จำนวนแรงงานในครัวเรือน แหล่งเงินทุน แหล่งที่มาของเงินทุน ฯลฯ ที่เกี่ยวกับการปลูกยางพารา การตลาด ปัญหา อุปสรรค ที่เกี่ยวข้องกับการปลูกยางพาราสำหรับข้อมูลด้านการผลิต ต้นทุน และรายได้จากการปลูกพืชเสริม ค่าสถิติที่ใช้ได้แก่ ได้แก่ ร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

ส่วนที่ 2 จากข้อมูลการสัมภาษณ์เกษตรกรมาวิเคราะห์ต้นทุน รายได้ และกำไร ทั้งนี้โดยมีข้อสมมติว่าสถานะเศรษฐกิจในปัจจุบันเป็นปกติ ต้นทุนการทำกรใช้ประโยชน์ ประกอบด้วยต้นทุน 2 ประเภท (วันรักษ์ มิ่งมณีนาคิน, 2560) คือ

ขั้นที่ 1 คำนวณหาต้นทุนคงที่ (fixed cost) และต้นทุนผันแปร (variable cost)

ต้นทุนรวม (total cost) = ต้นทุนคงที่ + ต้นทุนผันแปร

ขั้นที่ 2 คำนวณหารายรับรวม เท่ากับราคาต่อหน่วยคูณด้วยปริมาณขาย โดยรายได้รวมนั้นเป็นรายได้ที่ผู้ผลิตได้รับจากการขายผลผลิตยางพาราที่ผลิตได้ในแต่ละปี

ขั้นที่ 3 คำนวณหากำไรสุทธิ โดยกำไรสุทธิ = รายได้รวม - ต้นทุนรวม

อัตรากำไรสุทธิ = (กำไรสุทธิ / ยอดขาย) คูณด้วย 100 (ร้อยละ)

การวิเคราะห์อัตรากำไรสุทธิของค่าที่คำนวณได้ หากค่าที่คำนวณได้สูง จะแสดงว่าความสามารถของการดำเนินงานและผลิตของเกษตรกรมีคุณภาพมากทำให้สามารถทำกำไรได้ดี

ขั้นที่ 4 คำนวณอัตราผลตอบแทนสุทธิ (Benefit/Cost Ratio)

อัตราผลตอบแทนสุทธิ (BC : Benefit/Cost Ratio)

= รายได้รวม หารด้วย ต้นทุนรวม

การคำนวณหาอัตราผลตอบแทนสุทธิ (BC : Benefit/Cost Ratio) โดยเกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาอัตราผลตอบแทนสุทธิ คือ ถ้าค่าที่คำนวณได้มากกว่า 1 แสดงถึงรายได้รวมมากกว่าต้นทุนรวม จึงควรทำการผลิตต่อไป และหากถ้าค่าที่คำนวณได้น้อยกว่า 1 แสดงถึงรายได้รวมน้อยกว่าต้นทุนรวม จึงไม่ควรทำการผลิต

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการทำสวนยางพาราของเกษตรกรชาวสวนยางพารา

ตารางที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับการทำสวนยางพาราของผู้ขายน้ำยางสดและยางก้อนถ้วย

รายการ	ข้อมูลเกี่ยวกับการทำสวนยางพาราของผู้ขายน้ำยางสด		ข้อมูลเกี่ยวกับการทำสวนยางพาราของผู้ขายยางก้อนถ้วย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
1.ระยะเวลาในการประกอบอาชีพสวนยางพารา				
น้อยกว่า 1 ปี	0	0	1	3.3
2-5 ปี	2	6.7	0	0
6-10 ปี	2	6.7	0	0
11-15 ปี	4	13.3	0	0
16-20 ปี	11	36.7	8	26.7
มากกว่า 21 ปีขึ้นไป	11	36.7	21	70
2. ผลผลิตเฉลี่ยต่อวัน				
20-40 กิโลกรัม/วัน	7	23.3	7	23.3
41-60 กิโลกรัม/วัน	18	60	15	50
61-80 กิโลกรัม/วัน	3	10	2	6.7
81-100 กิโลกรัม/วัน	1	3.3	2	6.7

รายการ	ข้อมูลเกี่ยวกับการ ทำสวนยางพารา ของผู้ขายน้ำยางสด		ข้อมูลเกี่ยวกับการ ทำสวนยางพารา ของผู้ขายยางก้อนถ้วย	
	ความถี่	ร้อยละ	ความถี่	ร้อยละ
101-120 กิโลกรัม/วัน	1	3.3	1	3.3
มากกว่า 121 กิโลกรัม/วัน	0	0	3	10
3.พื้นที่ปลูกยางพาราทั้งหมด				
1-5 ไร่	9	30	12	40
6-10 ไร่	18	60	15	50
11-15 ไร่	3	10	3	10
4.เนื้อที่สวนยางที่กรีดยได้				
1-5 ไร่	7	23.3	12	40
6-10 ไร่	20	66.7	15	50
11-15 ไร่	3	10	3	10
5.จำนวนต้นเฉลี่ยที่กรีดยได้				
มากกว่า 120 ต้น	30	100	30	100
6.อายุของต้นยางพาราที่กรีดยได้				
8-13 ปี	2	6.7	0	0
14-19 ปี	19	63.3	28	93.3
20-25 ปี	7	23.3	2	6.7
มากกว่า 31 ปี	2	6.7	0	0
7.ระยะทางในการเดินทาง				
1-5 กิโลเมตร	28	93.3	26	86.7
6-10 กิโลเมตร	2	6.7	4	13.3

จากตารางที่ 1 ผลการศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการทำสวนยางพาราของผู้ขายน้ำยางสด พบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพสวนยางพารา 16-20 ปี จำนวน

วารสารวิชาการคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2566

11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 และมากกว่า 21 ปี จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.7 รองลงมาคือ 11-15 ปี จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3 ตามลำดับ มีผลผลิตเฉลี่ยต่อวันอยู่ที่ 41-60 กิโลกรัมต่อวัน จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 รองลงมา มีผลผลิตเฉลี่ยต่อวัน 20-40 กิโลกรัม/วัน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 และมีผลผลิตเฉลี่ยต่อวัน 61-80 กิโลกรัม/วัน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ตามลำดับ พื้นที่ปลูกยางทั้งหมด 6-10 ไร่ จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 60.0 รองลงมา มีพื้นที่ปลูกยางทั้งหมด 1-5 ไร่ จำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 30.0 และมีพื้นที่ปลูกทั้งหมด 11-15 ไร่ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 เนื้อที่สวนที่กรีดได้จริง 6-10 ไร่ จำนวน 20 คิดเป็นร้อยละ 66.7 รองลงมา 1-5 ไร่ จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 และสุดท้ายมีเนื้อที่สวนกรีดได้ 11-15 ไร่ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 จำนวนต้นที่กรีดได้มากกว่า 120 ต้นต่อไร่จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 อายุยางเฉลี่ยอยู่ที่ 14-19 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 63.3 รองลงมา 20-25 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 ตามลำดับ ระยะทางในการเดินทางไปสวนยางพาราประมาณ 1-5 กิโลเมตร จำนวน 28 คน ร้อยละ 93.3

สำหรับข้อมูลเกี่ยวกับการทำสวนยางพาราของผู้ขายยางก้อนถ้วยพบว่า ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพสวนยางพารามากกว่า 21 ปี จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 70.0 รองลงมาคือ 16-20 ปี จำนวน 8 คิดเป็นร้อยละ 26.7 ตามลำดับ มีผลผลิตเฉลี่ยต่อวันอยู่ที่ 41-60 กิโลกรัมต่อวัน จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา มีผลผลิตเฉลี่ยต่อวัน 20-40 กิโลกรัม/วัน จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 23.3 และมีผลผลิตมากกว่า 120 กิโลกรัม/วัน จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 ตามลำดับ พื้นที่ปลูกยางทั้งหมด 6-10 ไร่ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา มีพื้นที่ปลูกยางทั้งหมด 1-5 ไร่ จำนวน 9 คน คิด

เป็นร้อยละ 30.0 และมีพื้นที่ปลูกทั้งหมด 11-15 ไร่ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 เนื้อที่สวนที่ก่ริดได้จริง 6-10 ไร่ จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 66.7 รองลงมา 1-5 ไร่ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 เนื้อที่สวนก่ริดได้ 6-10 ไร่ จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 50.0 รองลงมา 1-5 ไร่ จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 40.0 และสุดท้ายมีเนื้อที่สวนยางจำนวน 11-15 ไร่ จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 10.0 จำนวนต้นที่ก่ริดได้มากกว่า 120 ต้นต่อไร่ จำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 100.00 อายุยางพาราเฉลี่ยอยู่ที่ 14-19 ปี จำนวน 28 คน คิดเป็นร้อยละ 93.3 รองลงมา 20-25 ปี จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.7 ตามลำดับระยะทางในการเดินทางไปสวนยางพาราประมาณ 1-5 กิโลเมตร จำนวน 26 คน ร้อยละ 86.7 รองลงมา มีระยะทางในการเดินทางไปสวนยางพาราประมาณ 6-10 กิโลเมตร จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3

2. ผลการวิเคราะห์ต้นทุนและผลตอบแทนจากการขายยางพาราแบบ
น้ำยางสด และยางก้อนถ้วย อำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตารางที่ 2 ผลตอบแทนการผลิตน้ำยางสดเฉลี่ยต่อไร่ต่อเดือน (บาท)

รายการ	ผลตอบแทน ทางบัญชี	ผลตอบแทนทาง เศรษฐศาสตร์
น้ำหนักน้ำยางสด (กิโลกรัม)	1,721	1,721
เปอร์เซ็นต์ยางแห้ง	38%	38%
น้ำหนักยางแห้ง	654.74	654.74
ราคาขายต่อกิโลกรัม	42.93	42.93
รายได้ต่อเดือน	28,094.03	28,094.03
หัก ต้นทุน		
ค่าเสื่อมราคา	305	305

วารสารวิชาการคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช

ปีที่ 2 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2566

รายการ	ผลตอบแทนทางบัญชี	ผลตอบแทนทางเศรษฐศาสตร์
ค่าใช้จ่ายในกระบวนการผลิต	6,381	6,381
ค่าจ้างแรงงานภายนอก (รายได้ $\times 40\% \times 40\%$)	4,495.04	4,495.04
ต้นทุนเสียโอกาส (แรงงานในครัวเรือน (รายได้ $\times 60\% \times 60\%$))		10,113.85
รวมต้นทุน	11,181.04	21,294.89
กำไรสุทธิ	16,913	6,799.14
อัตราผลตอบแทนสุทธิ	60.20	24.20

จากตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ผลตอบแทนการผลิตน้ำยางสดเฉลี่ยต่อไร่ต่อเดือน พบว่า เกษตรกรผู้ขายน้ำยางสด มีเนื้อที่ในการทำสวนยางพาราเฉลี่ย 7.23 ไร่ มีการผลิตน้ำยางสดเฉลี่ยได้วันละ 78.22 กิโลกรัม ผลผลิตน้ำยางสด 10.82 กิโลกรัมต่อไร่ต่อวันหรือ 1,721 กิโลกรัมต่อไร่ต่อเดือน โดยก่อนขายน้ำยางสดต้องเทียบอัตราส่วนเป็นยางแห้งได้ 654.74 กิโลกรัมต่อไร่ต่อเดือน (สัดส่วนยางแห้งร้อยละ 38) โดยต้นทุนที่เป็นตัวเงินหรือต้นทุนทางบัญชีจำนวน 11,181.04 บาทต่อเดือนต่อไร่ กำไรสุทธิ 16,913 บาทต่อไร่ต่อเดือน อัตราผลตอบแทนสุทธิ 60.20 และต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์จะคำนวณต้นทุนที่ไม่เป็นตัวเงินหรือต้นทุนค่าเสียโอกาสของแรงงานในครัวเรือนเพิ่มขึ้นจำนวน 10,113.85 บาทต่อไร่ต่อเดือน ต้นทุนรวมจำนวน 21,294.89 บาทต่อไร่ต่อเดือน กำไรสุทธิ 6,799.14 บาทต่อไร่ต่อเดือน และอัตราผลตอบแทนสุทธิเท่ากับ 24.20

ตารางที่ 3 ผลตอบแทนการผลิตยางก้อนถ้วยเฉลี่ยต่อไร่ต่อเดือน (บาท)

รายการ	ผลตอบแทน ทางบัญชี	ผลตอบแทนทาง เศรษฐศาสตร์
น้ำหนักยางก้อนถ้วย (กิโลกรัม)	1,751	1,751
ราคาขายต่อกิโลกรัม	19.5	19.5
รายได้ต่อเดือน	31,110	31,110
หัก ต้นทุน		
ค่าเสื่อมราคา	399	399
ค่าใช้จ่ายในกระบวนการผลิต	5,876	5,876
ค่าจ้างแรงงานภายนอก (รายได้ $\times 40\% \times 40\%$)	4,147.58	4,147.58
ต้นทุนเสียโอกาส (แรงงานในครัวเรือน (รายได้ $\times 60\% \times 60\%$))		12,444.62
รวมต้นทุน	10,422.58	22,867.2
กำไรสุทธิ	20,687.42	8,242.8
อัตราผลตอบแทนสุทธิ	66.49	26.49

จากตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ผลตอบแทนการผลิตยางก้อนถ้วยเฉลี่ยต่อไร่ต่อเดือน พบว่า จากกลุ่มตัวอย่างเกษตรกรชาวสวนยางพารา พบว่า เกษตรกรชาวสวนยางพาราจำนวน 30 ราย มีเนื้อที่ในการทำสวนยางพาราประมาณ 209 ไร่ หรือจำนวนไร่เฉลี่ยต่อราย 6.97 ไร่ มีการผลิตยางพาราก้อนถ้วยเฉลี่ยได้วันละ 134.69 กิโลกรัมต่อวันหรือ 1,751 กิโลกรัมต่อเดือน (คำนวณจากการขายเดือนละ 13 ครั้ง) โดยต้นทุนที่เป็นตัวเงินหรือต้นทุนทางบัญชีจำนวน 10,422.58 บาทต่อเดือนต่อไร่ กำไรสุทธิ 20,687.42 บาทต่อไร่ต่อเดือน

อัตราผลตอบแทนสุทธิ 66.49 และต้นทุนทางเศรษฐศาสตร์จะคำนวณต้นทุนที่ไม่เป็นตัวเงินหรือต้นทุนค่าเสียโอกาสของแรงงานในครัวเรือนเพิ่มขึ้น จำนวน 12,444.62 บาทต่อไร่ต่อเดือน ต้นทุนรวมจำนวน 22,867.2 บาทต่อไร่ต่อเดือน กำไรสุทธิ 8,242.8 บาทต่อไร่ต่อเดือน และอัตราผลตอบแทนสุทธิเท่ากับ 26.49

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลตอบแทนจากการขายยางพาราแบบน้ำยางสด และยางก้อนถ้วย ในอำเภอทุ่งสง จังหวัดนครศรีธรรมราช

ตารางที่ 4 ผลการเปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทนจากการขายยางพาราแบบน้ำยางสดและยางก้อนถ้วย (บาท)

รายการ	น้ำยางสด	ยางก้อนถ้วย
ผลตอบแทนทางบัญชี		
รายได้ต่อเดือน	28,094.03	31,110
หัก ต้นทุน	11,181.04	10,422.58
กำไรสุทธิ	16,913	20,687.42
อัตราผลตอบแทนสุทธิ	60.20	66.49
B/C ratio	2.51	2.98
ผลตอบแทนทางเศรษฐศาสตร์		
รายได้ต่อเดือน	28,094.03	31,110
หัก ต้นทุน	21,294.89	22,867.2
กำไรสุทธิ	6,799.14	8,242.8
อัตราผลตอบแทนสุทธิ	24.20	26.49
B/C ratio	1.32	1.36

จากตารางที่ 4 การเปรียบเทียบความคุ้มค่าของผลตอบแทนที่ได้รับจากการขายผลผลิตยางพาราแบบน้ำยางสดและยางก้อนถ้วย จากการศึกษากลุ่มตัวอย่างพบว่า การวิเคราะห์ผลตอบแทนทางบัญชี การขายยางก้อนถ้วยมีอัตราผลตอบแทนสุทธิมากกว่าการขายน้ำยางสด ซึ่งยางก้อนถ้วยมีอัตราผลตอบแทนสุทธิ 66.49 และน้ำยางสดมีอัตราผลตอบแทนสุทธิที่ 60.20 จากการวิเคราะห์รายละเอียดการผลิตรายางก้อนถ้วยมีรายได้มากกว่าน้ำยางสด โดยรายได้จากการขายยางก้อนถ้วย 31,110 บาทต่อไร่ต่อเดือน รายได้จากการขายน้ำยางสด 28,094.03 ส่วนต้นทุนในการขายน้ำยางสดมากกว่าต้นทุนของการขายยางก้อนถ้วย สาเหตุมาจากการต้นทุนของการใช้วัสดุสิ้นเปลืองมากกว่า ต้นทุนการผลิตน้ำยางสด 11,181.04 บาทต่อไร่ต่อเดือน ต้นทุนการขายยางก้อนถ้วย 10,422.58 ทำให้การขายยางก้อนถ้วยมีกำไรมากกว่าการขายน้ำยางสด 3,744.42 บาทต่อไร่ต่อเดือน โดยยางก้อนถ้วยมีกำไรสุทธิ 20,687.42 บาทต่อเดือนต่อไร่ และน้ำยางสดมีกำไรสุทธิ 16,913 บาทต่อไร่ต่อเดือน ทำให้อัตราผลตอบแทนต่อการลงทุนของน้ำยางสดยางก้อนถ้วย เท่ากับ 2.51 และ 2.98 ตามลำดับ

การวิเคราะห์ทางเศรษฐศาสตร์ พบว่า การขายยางก้อนถ้วยมีอัตราผลตอบแทนสุทธิมากกว่าการขายน้ำยางสด ซึ่งการขายยางก้อนถ้วยมีอัตราผลตอบแทนสุทธิ 26.49 และการขายน้ำยางสดมีอัตราผลตอบแทนสุทธิ 24.20 จากการวิเคราะห์ การขายยางก้อนถ้วยให้ผลตอบแทนมากกว่าการขายน้ำยางสด สาเหตุจากต้นทุนค่าเสียโอกาสของแรงงานในครัวเรือน โดยเกษตรกรผู้ขายยางก้อนถ้วยในครัวเรือนร้อยละ 66.67 และผู้ขายน้ำยางสดใช้แรงงานในครัวเรือนร้อยละ 60 ทำให้ต้นทุนของการขายยางก้อนถ้วยมากกว่าต้นทุนการขายน้ำยางสดอยู่ 1,572.31 บาท โดยยางก้อนถ้วยมีต้นทุนอยู่ 22,867.2 บาท

ต่อไร่ต่อเดือน และน้ำยางสดมีต้นทุน 21,294.89 บาทต่อไร่ต่อเดือน ทำให้การ
ขายยางก้อนถ้วยมีกำไรกว่าการขายน้ำยางสด โดยการขายยางก้อนถ้วยมีกำไร
8,242.8 บาทต่อไร่ต่อเดือน และขายน้ำยางสดได้กำไร 6,799.14 บาทต่อไร่ต่อ
เดือน ให้อัตราผลตอบแทนต่อการลงทุนของน้ำยางสดยางก้อนถ้วย เท่ากับ
1.32 และ 1.36 ตามลำดับ

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบต้นทุนและผลตอบแทนการขาย
ผลผลิตยางพาราแบบน้ำยางสดและยางก้อนถ้วย อำเภอทุ่งสง จังหวัด
นครศรีธรรมราช ได้ดังนี้

ผลการวิจัยนี้มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของพุฒิสรรค์ เครือคำ และ
พนิตพิมพ์ สิทธิศักดิ์ (2560) การวิเคราะห์ระบบตลาดและส่วนเหลือม
การตลาดยางพาราของเกษตรกรรายย่อยในจังหวัดเชียงรายและพะเยา ที่พบว่า
เกษตรกรส่วนใหญ่ร้อยละ 83.23 จำหน่ายหน่วยผลผลิตในรูปของยางก้อน
มากกว่าการจำหน่ายเป็นน้ำยางสด ด้วยผลตอบแทนที่ดีกว่า และในส่วนของ
ต้นทุนเฉลี่ยที่น้อยกว่า โดยเฉพาะต้นทุนผันแปรที่เป็นค่าจ้างแรงงานแรงงาน
น้อยกว่า จึงทำให้ได้ผลตอบแทนดีกว่า และยังมีเวลาเหลือในการไปประกอบ
อาชีพเสริมอย่างอื่นได้อีก และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของภัทรพงศ์ วงศ์สุวัฒน์
และวัชรวิ จันทรประกายกุล (2562) การศึกษาต้นทุนและผลตอบแทนในการ
จำหน่ายผลผลิตยางพาราในจังหวัดบุรีรัมย์ ในประเด็นการเกษตรกรส่วนใหญ่
ขายผลผลิตแบบยางก้อนมากกว่าการแบบน้ำยางสด ซึ่งการขายผลผลิตน้ำยาง
สดหรือยางก้อนถ้วย ให้กับพ่อค้าคนกลางที่มารับซื้อถึงพื้นที่ มีทั้งข้อดีและ
ข้อเสีย ข้อดีคือ อำนวยความสะดวกจากการมาซื้อถึงพื้นที่สวนยางพารา แต่

ข้อเสียคือ อาจโดนเอาเปรียบจากพ่อค้าคนกลางที่มารับซื้อแล้วนำไปขายต่อที่โรงงานผลิตยางแท่ง ทำให้ผลตอบแทนในส่วนนี้มีส่วนเหลือจากการตลาดเกิดขึ้นจากพ่อค้าคนกลาง

อย่างไรก็ตามการจำหน่ายผลผลิตทั้งสองแบบยังให้ผลตอบแทนที่ดี ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุกฤษฎา พุ่มแก้ว, มานพ ทองไทย, สันติ อารักษ์ คุณากร และพยอม ตอประโคน (2560) ที่วิจัยเรื่อง การวิเคราะห์ต้นทุนและผลประโยชน์ของการเกษตรกรชาวสวนยาง กรณีศึกษา ตำบลปากหล่อ อำเภอโคกโพธิ์จังหวัดปัตตานี โดยนำยางสดมีอัตราผลตอบแทนเป็นร้อยละ 20.55 และอัตราส่วนของผลตอบแทนต่อต้นทุนเท่ากับ 2.13 ส่วนยางก้อนถ้วยมีอัตราผลตอบแทนของยางก้อนถ้วยเป็นร้อยละ 20.44 อัตราส่วนของผลตอบแทนต่อต้นทุน 1.74 เท่า แสดงให้เห็นถึงผลการวิจัยของในแต่ละพื้นที่ที่มีความสอดคล้องในการปลูกยางพาราเป็นโครงการที่ให้ผลตอบแทนจากการลงทุนได้เป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าจะมีระยะเวลาคืนทุนที่ค่อนข้างนาน แต่อย่างไรก็ตามยางพารามีอายุในการกรีดยางได้สูงสุดถึง 25 ปี

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ผลการเปรียบเทียบผลตอบแทนทางเศรษฐศาสตร์ซึ่งคำนวณทั้งรายได้ที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงิน จะเห็นได้ว่าต้นทุนในการขายยางก้อนถ้วยมากกว่าการขายน้ำยางสด เนื่องจากต้นทุนค่าแรงงานของบุคคลในครอบครัวที่ช่วยทำสวนยางพาราซึ่งผู้ขายยางก้อนถ้วยส่วนใหญ่เจ้าของสวนและคนในครอบครัวเป็นผู้ทำสวนยางพาราเอง ซึ่งทำให้การขายยางก้อนถ้วยมีผลตอบแทน

มากกว่าการขายน้ำยางสด เกษตรกรจึงควรเลือกผู้ขายยางก้อนถ้วย เนื่องจากใช้แรงงานและใช้เวลาน้อยกว่า

2. หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการบริการความรู้ด้านวิชาการสู่กลุ่มเกษตรกร ในการสร้างมาตรฐานด้านผลผลิต การควบคุมมาตรฐานด้านราคา ด้านตาซัง ด้านการวัดค่าความเข้มข้นของน้ำยางสด เพื่อความเป็นธรรมระหว่างเกษตรกรกับผู้รับซื้อผลผลิต

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. จากผลการศึกษา นั้น รายได้ของเกษตรกรที่ขายผลผลิตทั้งแบบขายยางก้อนถ้วยและแบบขายน้ำยางสดนั้นยังมีรายได้ไม่แน่นอน ด้วยราคาและสภาพลมฟ้าอากาศที่ไม่แน่นอน แต่เกษตรกรส่วนใหญ่มีเวลาที่เหลือจากการทำสวนยางพารา ดังนั้นจึงควรศึกษาในประเด็นคุณภาพชีวิต การประกอบอาชีพเสริมของเกษตรกร รวมถึงความต้องการองค์ความรู้ของเกษตรกรผู้ปลูกยางพารา

References

Rubber Authority of Thailand. (2022). Academic information on rubber. [Online]. Source:

<https://www.raot.co.th/main.php>

Chaiwat Sowcharoensukom. (2021). Processed rubber industry, 2019-2021. [Online]. Source:

<https://km.raot.co.th/km-knowledge/detail/3026>

Nonglak Wiratchai. (2010). Curriculum and teaching research. Sukhothai Thammathirat Open

University Bangkok: Sukhothai Thammathirat Open University Press.

Puttisan Kruakham and Panitphim Sittisak. (2017). Analysis of the market system and rubber

marketing gaps of small farmers in Chiang Rai and Phayao provinces. Journal of

Community Development and Quality of Life. 5(2), 330 – 339.

Phattharaphong Wongsuwat and Watcharawee Chandraprakakul. (2019). Study of costs and

returns in selling rubber products in Buriram Province. Research and Development

Journal. 14(2), 74-84.

Wanrak Mingmanee Nakin. (2017). Principles of microeconomics. (Printed No. 20). Bangkok

:Thammasat University Press.

Rubber Central Market Office Songkhla Province (2022). Price movements of various types of

rubber (Thailand rubber price). [Online]. Source: <https://www.raot.co.th/rubber2012/>

Sukritta Phumkaew, Manop Thongthai, Santi Arakkhunakorn and Phayom Tobprakon. (2017).

Analysis of costs and operating results of rubber farmers, a case study of Pak Lo

Subdistrict, Khok Pho District, Pattani Province. Journal of Yala Rajabhat University. 12(1), 107-116.

Polit, D. & B. Hungler. (2004). **Nursing Research-Principle and Methods**. Lippincott Williams & Wilkins, Philadelphia.